

" মৰমৰ সন্তানসকল – অল্ফ আৰু বে , পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰ স্মৃতিত থাকিলে আনন্দৰ সীমা নাথাকিব , এয়া অতি সহজ , চেকেণ্ডৰ কথা "

প্ৰশ্ন: অন্তহীন আনন্দ কোনসকল সন্তানৰ থাকিব ? সদায় সীমাহীন আনন্দত থকাৰ সাধন কি ?

উত্তৰ: যিসকল সন্তানে অশৰীৰী হোৱাৰ অভ্যাস কৰে, পিতাই যি শুনায় সেয়া ভালদৰে ধাৰণা কৰি আনকো ধাৰণা কৰায়, তেওঁলোকহে সীমাহীন আনন্দত থাকিব পাৰে। আনন্দৰ সীমা যাতে সদায় বাঢ়ি থাকে তাৰ বাবে অবিনাশী জ্ঞান ৰত্ন দান কৰি থাকা। অনেকৰ কল্যাণ কৰা। সদায় যাতে এইটো স্মৃতিত থাকে যে আমি এতিয়া সুখ আৰু শান্তিৰ শিখৰলৈ গৈ আছো, তেতিয়া আনন্দত থাকিবা।

ওঁম শান্তি।বাপদাদাৰ বিচাৰ চলে যে চেকেণ্ডত সন্তানসকলৰ দ্বাৰা লিখাই ল'ব যে কাৰ স্মৃতিত বহি আছে? এয়া লিখোঁতে টাইম (সময়) নালাগে। প্ৰত্যেকে চেকেণ্ডত লিখি বাবাক দেখুৱাই যোৱা। (সকলোৱে লিখি বাপদাদাক দেখুৱালে আকৌ বাবায়ো লিখিলে। বাবাই যি লিখিলে সেয়া কোনেও নিলিখিলে) বাবাই লিগিলে - অল্ফ আৰু বে, কিমান সহজ। অল্ফ মানে বাবা, বে মানে বাদশ্বাহী। বাবাই পঢ়ুৱায় আৰু তোমালোকে ৰাজ্য-ভাগ্য প্ৰাপ্তি কৰা। আৰু বেছি লিখাৰ দৰকাৰ নাই। তোমালোকেতো লিখোঁতে দুই মিনিটো লগালা। অল্ফ আৰু বে চেকেণ্ডৰ কথা। সন্যাসীসকলে কেৱল অল্ফক স্মৰণ কৰে। তোমালোকৰ বাদশ্বাহীও স্মৃতিত আছে। স্মৃতিত থকাৰ অভ্যাস হৈ যায়। বুদ্ধিত বহিলে আনন্দৰ সীমা বাঢ়ি গৈ থাকে। অল্ফৰ অৰ্থ কিমান হাইয়েষ্ট (সৰ্ব্বোচ্চ) শিখৰ। তাৰ ওপৰত অন্য কোনো বস্তু নাই। নিবাস স্থানো উচ্চতকৈও উচ্চ। চেকেণ্ডত মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ অৰ্থ কোনেও নাজানে। তাৰো নিশ্চয় অৰ্থ থাকিব। সন্তান জন্ম হ'লে লিখে ইমান ঘণ্টা, ইমান মিনিট, ইমান চেকেণ্ড হ'ল। টিক-টিক চলি থাকে। টিক হ'ল অল্ফ বে, চেকেণ্ডো নালাগে। কোৱাৰো দৰকাৰ নহয়। স্মৃতিতো আছেই। তোমালোক সন্তানসকলৰ ইমান ভাল অৱস্থা হ'ব লাগে। কিন্তু সেয়া তেতিয়াহে হ'ব যেতিয়া স্মৃতি থাকিব। ইয়াত বহিলে পিতা আৰু ৰাজত্ব দুয়োটা স্মৃতিত থাকিব লাগে। বুদ্ধিয়ে দেখে, যাক দিব্য দৃষ্টি বুলি কোৱা হয়। আত্মায়ো দেখে। পিতাক আত্মাইহে স্মৰণ কৰিব। তোমালোকেও পিতাক স্মৰণ কৰিলে ৰাজ্য-ভাগ্যৰ কথাও একেলগে স্মৃতিলৈ আহিব। কিমান দেৰি লাগে। ইয়াতো স্মৃতিত বহিলে বহুত গদ-গদ (আপ্লত) হৈ যাবা। বাবাও এই আনন্দতে বহিছে। পিতাৰ ইয়াৰ কোনো কথাই স্মৃতিত নাই। বাবাই মনত পেলায় তাৰ (স্বৰ্গৰ) কথা। বাবা আৰু ৰাজ্য-ভাগ্য যেন দুৱাৰত থিয় হৈ আছে। পিতাই কয় - তোমালোক সন্তানসকলৰ বাবে ৰাজ্য-ভাগ্য লৈ আহিছো। তোমালোকে কেৱল স্মৰণ নকৰা সেইবাবেই আনন্দ স্থায়ী হৈ নাথাকে। তোমালোকে উঠোতে বহোঁতে নিজকে আত্মা বুলি ভাবা আৰু মোক পিতাক আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা। তোমালোক য'ত থাকা, সেয়া কিমান উচ্চ স্থান। দুনিয়াই জানো জানে! মনুষ্যই মুক্তি যাবলৈ কিমান যত্ন কৰে। এতিয়া মুক্তিধাম ক'ত আছে? তোমালোকে জানা যে আত্মা হৈছে ৰকেট। তেওঁলোক চন্দ্ৰলৈকে যায়, তাৰ পাছত মাথো প'লাৰ (মহাকাশ)। তোমালোকতো প'লাৰতকৈও বহুত ওপৰলৈ যোৱা। চন্দ্ৰমাতো এই দুনিয়াৰ। কোৱা হয় - সূৰ্য চন্দ্ৰৰ সিপাৰে, আৱাজৰো সিপাৰে। এই শৰীৰ এৰি দিব লাগে। তোমালোক আহা চুইট চাইলেঞ্চ হোমৰ (মিঠা শব্দৰহিত ঘৰৰ) পৰা। অহা-যোৱাত টাইম নালাগে। নিজৰ ঘৰ। ইয়াততো য'লৈকে যোৱা, সময় লাগে। আত্মাই শৰীৰ এৰাৰ পিছত চেকেণ্ডত ক'ৰ পৰা ক'লৈ গুছি যায়। এটা শৰীৰ এৰি আন এটা শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে। তেন্তে নিজকে আত্মা বুলি ভাবিব লাগে। তোমালোক অতি উচ্চ শিখৰলৈ যোৱা। মনুষ্যই শান্তি বিচাৰে। শান্তিৰ হাইয়েষ্ট শিখৰ হৈছে নিৰাকাৰী দুনিয়া আৰু সুখৰ হাইয়েষ্ট শিখৰ হৈছে স্বৰ্গ। উচ্চতকৈয়ো উচ্চক টাৱাৰ (গম্বুজ) বুলি কোৱা হয়। তোমালোকৰ ঘৰো কিমান উচ্চত। দুনিয়াৰ লোকে এই কথাবিলাকৰ ওপৰত চিন্তন নকৰে। তেওঁলোকক এইবোৰ কথা বুজাওঁতা কোনো নাই। তাক কোৱা হয় শান্তিৰ টাৱাৰ। মনুষ্যইতো কে থাকে বিশ্বত শান্তি হওক। কিন্তু ইয়াৰ অৰ্থ বুজি নাপায় শান্তি ক'ত আছে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ সুখৰ টাৱাৰত আছে তাত কোনো লোভ-লালসা নাথাকে। তাৰ খোৱা-বোৱা, কথা-বতৰা বহুত ৰয়েল (ৰাজকীয়, মাৰ্জিত) আৰু সুখো হাইয়েষ্ট (সৰ্ব্বোচ্চ)। তেওঁলোকৰ মহিমা চোৱা কিমান কিয়নো তেওঁলোকে বহুত পৰিশ্ৰম কৰিছিল। এয়া এজন নহয়, সম্পূৰ্ণ মালা তৈয়াৰ হৈ আছে। বাস্তৱত 9 ৰত্নৰ গায়ন কৰা হৈছে। নিশ্চয় তেওঁলোকে গুপ্ত পৰিশ্ৰম কৰিছিল। পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰ স্মৃতিত থাকিলেহে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। কিন্তু মায়াই স্মৰণ কৰিবলৈ নিদিয়। কেতিয়াবা কাম, কেতিয়াবা ক্ৰোধ.... বহুত ধুমুহা আনে। নিজৰ নাড়িৰ স্পন্দন পৰীক্ষা কৰিব লাগে। নাৰদকো ক'লে চেহেৰা চোৱা। তেন্তে সেই অৱস্থা এতিয়া নাই, বনাব লাগিব। বাবাই এইম-অৱজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) নিশ্চয় শুনাব। ভিতৰি ভিতৰি পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকা। আগলৈ তোমালোকৰ সেই অৱস্থা হ'বগৈ। অশৰীৰী হৈ থকাৰ প্ৰেক্ষিছ (অভ্যাস)

কৰিব লাগে। এতিয়া উভতি যাব লাগিব। বাবাই কৈছে - মোক স্মৰণ কৰা। স্মৰণ নকৰিলে শাস্তিও বহুত খাব লাগিব আৰু পদো কমি যাব। এয়া হৈছে একেবাৰে সূক্ষ্ম কথা। তেওঁলোকে চাইনত (বিজ্ঞান) কিমান ডীপলৈ (গভীৰলৈ) যায়। কি কি সাজি থাকে। সেই সংস্কাৰো লাগে নহয় জানো, যি পুনৰ তালৈ (স্বৰ্গলৈ) গৈ এই বস্তুবোৰ সাজিব। কেৱল এই দুনিয়াৰ পৰিৱৰ্তন হ'ব লাগিব। ইয়াৰ সংস্কাৰ অনুসৰিয়ে গৈ জন্ম ল'বগৈ। যেনেকৈ যোদ্ধাৰ বুদ্ধিত যুদ্ধ কৰাৰ সংস্কাৰ থাকে, গতিকে সেই সংস্কাৰ লৈ যায়। যুদ্ধ নকৰাকৈ থাকিব নোৱাৰে। অফিচাৰৰ ওচৰত লাইন লাগি থাকে। ভৰ্তি কৰাৰ সময়ত পৰীক্ষা কৰে, কোনো বেমাৰতো নাই। চকু-কাণ আদি সকলো ঠিকে আছেনে। যুদ্ধততো সকলো ঠিক লাগিব। ইয়াতো চোৱা হয় যে কোন কোন বিজয়মালাৰ দানা হ'বগৈ। তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি কৰ্মাভীত অৱস্থা পাবগৈ লাগে। আত্মা অশৰীৰী হৈ আহিছে, অশৰীৰী হৈয়েই যাব লাগিব। তাত শৰীৰৰ কোনো সম্বন্ধ নাই। এতিয়া অশৰীৰী হ'ব লাগে। আত্মাসকল তাৰ পৰা আহে, আহি শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে। অনেক আত্মা আহি থাকে। সকলোৱে নিজা নিজা পাৰ্ট (ভূমিকা) পাইছে। যি নতুন পবিত্ৰ আত্মা আহে, তেওঁলোকে নিশ্চয় প্ৰথমতে সুখ পাব সেইবাবে তেওঁলোকৰ মহিমা হয়। অতি ডাঙৰ বৃক্ষ, নহয় জানো। কিমান প্ৰখ্যাত ডাঙৰ লোক আছে। নিজৰ নিজৰ শক্তি অনুসৰি বহুত সুখত থাকে। গতিকে এতিয়া সন্তানসকলে যত্ন কৰিব লাগে, পবিত্ৰ হৈ কৰ্মাভীত অৱস্থালৈ যাব লাগে। নিজৰ চলন চাব লাগে কাকো দুখতো নিদিওঁ! পিতা কিমান মিঠা। ম'স্ট বিলাভেড (অতি মৰমৰ) নহয় জানো। গতিকে সন্তানসকলো হ'ব লাগে। এয়াতো তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে পিতা ইয়াতে আছে। মনুষ্যই জানো এয়া জানে যে পিতাই ইয়াত স্থাপনা কৰি আছে তথাপি জন্ম-জন্মান্তৰে তেওঁকেই স্মৰণ কৰি থাকে। শিৱৰ মন্দিৰলৈ গৈ কিমান পূজা কৰে। কিমান উচ্চ শিখৰত বদ্রীনাথ আদি মন্দিৰলৈ যায়। কিমান মেলা পাতে কাৰণ বহুত মিঠা হয়। গায়ো উচ্চতকৈয়ো উচ্চ ভগৱান। বুদ্ধিত নিৰাকাৰৰ স্মৃতিয়েই আহিব। নিৰাকাৰতো হৈয়েই। তাৰ পিছত ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰ। তেওঁলোকক ভগৱান বুলি কোৱা নহ'ব।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে আমিয়েই সত্যপ্ৰধান দেৱতা আছিলো, যেতিয়া আমি বিশ্বৰ মালিক আছিলো তেতিয়া ইমান সংখ্যক মনুষ্য নাছিল। কেৱল ভাৰততেই এওঁলোকৰ ৰাজ্য হ'ব। বাকী সকলো গুছি যাব - শান্তিধামলৈ। এই সকলোবোৰ তোমালোকে দেখি থাকিব, ইয়াৰ বাবে অতি বিশাল বুদ্ধি লাগে। তাত তোমালোক পাহাৰ আদিলৈ যোৱাৰ দৰকাৰ নাই। তাত কোনো এক্সিডেণ্ট (দুৰ্ঘটনা) আদি নহয়। সেয়া হৈছেই ৰাণ্ডাৰ অফ স্বৰ্গ (স্বৰ্গৰ আশ্চৰ্য্য)। যেতিয়া সেই স্বৰ্গৰ ৰাণ্ডাৰ নাথাকে তেতিয়া মায়াৰ ৰাণ্ডাৰ হৈ পৰে। এইবোৰ কথা দুনিয়াৰ লোকে বুজিব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোক স্বৰ্গলৈ যাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। সেয়া হৈছে সুখৰ টাৱাৰ। এয়া হৈছে দুখৰ টাৱাৰ। যুদ্ধত দৈনিক কিমান মনুষ্য মৰে পুণৰ জন্মও হয়। এনেকৈ গোৱা হয় - ঈশ্বৰৰ অন্ত পাব নোৱাৰি। এতিয়া ঈশ্বৰতো হৈছে বিন্দু, তেওঁৰ কি অন্ত পাব। পিতাই কয় - এই ৰচনাৰ আদি মধ্য অন্তক কোনেও নাজানে। সাধু সন্তই কোনো ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ অন্ত পাব নোৱাৰে। তোমালোকক পিতাই পঢ়ুৱায়, ইয়াক অধ্যয়ন বুলি কোৱা হয়। সৃষ্টি চক্ৰৰ ৰহস্য তোমালোক সন্তানসকলেহে জানি গৈ আছে। তেওঁলোকেতো কয় আমি নাজানো নতুবা লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে।

এতিয়া পিতাই বুজাইছে এয়া যি তোমালোকে ইয়াত দেখিছা - সেইবিলাক তাত নাথাকিব। স্বৰ্গ হৈছে টাৱাৰ অফ সুখ। ইয়াত দুখেই দুখ। হঠাতে মৃত্যু এনেকৈ আহিব যে সকলো শেষ হৈ যাব। মৃত্যু প্ৰত্যক্ষ কৰাতো মাহীৰ ঘৰলৈ যোৱাৰ দৰে নহয়, ইয়াক কোৱা হয় দুখৰ শিখৰ। সেয়া হ'ল সুখৰ শিখৰ। আৰু তৃতীয় কোনো শব্দ নাই। তোমালোকৰ মাজতো এনে বহু আছে যিয়ে শুনে কিন্তু ধাৰণা নহয়। ধাৰণা তেতিয়াহে হ'ব যেতিয়া বুদ্ধি গ'ল্ডেন এজৰ (স্বৰ্ণ যুগৰ) হ'ব। ধাৰণা নহ'লে আনন্দও নাথাকে। একেবাৰে হাইয়েণ্ট (উৎকৃষ্ট) পঢ়ুৱৈ থকাৰ দৰে ল'ৱেষ্টো (নিকৃষ্ট) আছে। পঢ়াততো পাৰ্থক্য থাকিবই। তেওঁলোকক বেহদৰ পিতাই যিমানেই নুবুজাওক, কেতিয়াও বুজি নাপায়। স্মৰণ নকৰিলে তোমালোক কেতিয়াও পবিত্ৰ হ'ব নোৱাৰিব। পিতা হৈছে চুস্ক। এওঁ একেবাৰে হাইয়েণ্ট পাৱাৰৰ (শক্তিশালী)। তেওঁৰ ওপৰত কেতিয়াও মামৰে ধৰিব নোৱাৰে, বাকী সকলোৰে ওপৰতে মামৰে ধৰিছে, সেয়া আঁতৰাই পুনৰ সত্যপ্ৰধান হ'ব লাগে। পিতাই কয় কেৱল মোকেই স্মৰণ কৰা আৰু কাৰো প্ৰতি মমত্ব নাৰাখিব। চহকীসকলৰতো গোটেই দিন ধন সম্পত্তিয়েই মনলৈ আহি থাকিব। গৰীবৰতো একো নাই কিন্তু গৰীবসকলো কিছু বুদ্ধিয়ক হ'ব লাগে যাতে ধাৰণা কৰিব পাৰে। স্মৰণ অবিহনে ময়লা কেনেকৈ ওলাব। আমি পবিত্ৰ কেনেকৈ হ'ম। তোমালোক ইয়ালৈ আহিছা উচ্চ শিখৰলৈ যাবলৈ। এইটো জানা যে পিতাৰ শিক্ষা অনুসৰি চলিলে আমি উচ্চ সুখৰ শিখৰলৈ যাম। ইয়াত পৰিশ্ৰম আছে। পিতা আহে টাৱাৰলৈ লৈ যাবলৈ। গতিকে শ্ৰীমতত চলিব লাগে। প্ৰথম নম্বৰত এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰেই গায়ন আছে। তেওঁলোক একেবাৰে টাৱাৰত থাকিব। তাৰ পাছত ক্ৰমান্বয়ে কম। নতুন দুনিয়াকেই টাৱাৰ অফ সুখ বুলি কোৱা হয়। তাত কোনো মলিয়ন বস্তু নাথাকে। এনেকুৱা মাটি নাথাকে, এনেকুৱা বতাহ তাত নালাগে যে ঘৰ নষ্ট কৰি দিব। স্বৰ্গৰতো বহুত মহিমা আছে। তাৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ কিমান উচ্চ, তেওঁলোকক দেখিলেই অন্তৰ আনন্দিত হৈ যায়। আগলৈ বহুতৰে

সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। আৰম্ভণিতে কিমান সাক্ষাৎকাৰ হৈছিল। বাবাই কিমান চমৎকাৰ দেখুৱাইছিল। মুকুট আদি পিন্ধি আহিছিল। সেইবোৰ বস্তুতো ইয়াত পোৱা নাযায়। বাবাতো হীৰা-মুকুতাৰ ব্যৱসায়ী। আগতে যি 50 হেজাৰত মণি লৈছিল আজিকালি 50 লাখতো নাপায়। তোমালোকে স্বৰ্গৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। তাত অপাৰ সুখ আছে। পিতাই ইমান পঢ়ুৱায় কিন্তু সন্তানসকলৰ মাজত দিন-ৰাতিৰ পাৰ্থক্য আহি যায়। ক'ত ৰজা-ৰানী, ক'ত দাস-দাসী। যিয়ে ভালদৰে পঢ়ে আৰু পঢ়ুৱায় তেওঁলোক লুকাই নাথাকে। ততালিকে ক'ব বাবা মই অমুক ঠাইলৈ গৈ চাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰিম। চাৰ্ভিচতো বহুত আছে। তোমালোকে এই জংগলক মংগল (মন্দিৰ) কৰি তুলিব লাগে। ৰুটী আধা খোৱাকৈয়ে এওঁলোক চাৰ্ভিচলৈ দৌৰ মাৰে। ব্যৱসায়ীসকলে এনেকুৱা কৰে। ভাল গ্ৰাহক আহিলে আধা খোৱাকৈয়ে দৌৰ মাৰে। ধন উপাৰ্জনৰ চখ থাকে। এয়াতো বেহদৰ পিতাৰ পৰা অপাৰ ধন পোৱা যায়। যদিও অলপ সময় বাকী আছে, কিন্তু কেতিয়া শৰীৰ এৰিব লাগিব, কোনো ভৰসা নাই। বিনাশতো হ'বই। তোমালোকৰ বাবেতো "মিৰুৱা মৌত মলুকা চিকাৰ" (চিকাৰৰ মৃত্যু, চিকাৰৰ বাবে দুখ কিন্তু চিকাৰীৰ বাবে সুখ)। তোমালোকৰ আনন্দৰ পাৰাপাৰ নাই। তোমালোক অন্তহীন আনন্দত থাকিব লাগে। তোমালোকে বহুতৰ কল্যাণ কৰিব লাগে। পিছলৈ কৰ্মাতীত অৱস্থা হ'বগৈ। তোমালোকে স্মৰণ কৰি কৰি অশৰীৰী হৈ পৰিবা তেতিয়া অনায়াসে উৰিব পাৰিবা। এয়া অতি পৰিশ্ৰমৰ কথা। কোনো কোনোৱেতো বহুত চাৰ্ভিচ কৰে। গোটেই দিন মিউজিয়াম (সংগ্ৰাহালয়) বুজাই পাৰ কৰে। দিনে-ৰাতিয়ে চাৰ্ভিচত তংপৰ হৈ থাকে। হাজাৰ হাজাৰ মিউজিয়াম খোলা হ'ব। লাখ-লাখ মানুহ তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহিব, তোমালোকে আজৰি নাপাবা। সকলোতকৈ ভাল দোকান তোমালোকৰ চলিব - এই অবিনাশী স্তান ৰত্নৰ। অম্হা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) স্তানৰ ধাৰণা কৰিবলৈ প্ৰথমতে নিজৰ বুদ্ধিক গ'ল্ডেন এজৰ কৰি তোলা। পিতাৰ স্মৃতিৰ বাহিৰে আন কোনো বস্তুৰ প্ৰতি যাতে মমত্ব নাথাকে।

(2) কৰ্মাতীত অৱস্থা প্ৰাপ্ত কৰি ঘৰলৈ যাবৰ বাবে অশৰীৰী হোৱাৰ অভ্যাস কৰা। নিজৰ চলনো লক্ষ্য কৰা – কাকো দুখতো নিদিওঁ। পিতাৰ সমান মিঠা হৈছোনে।

বৰদান: ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ নেচাৰেল নেচাৰৰ (স্বভাৱিক প্ৰকৃতি) দ্বাৰা পাথৰকো পানী কৰি তোলাঁ তা মা ষ্ট ৰ প্ৰেমৰ সাগৰ হোৱা
যেনেকৈ দুনিয়াৰ লোকে কয় যে মৰমে পাথৰকো পানী কৰি দিয়ে, তেনেকৈ তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ নেচাৰেল নেচাৰ হৈছে মাষ্টৰ প্ৰেমৰ সাগৰ। তোমালোকৰ ওচৰত আত্মিক প্ৰেম, পৰমাত্ম প্ৰেম এনেকুৱা শক্তি আছে, যাৰ দ্বাৰা ভিন্ন ভিন্ন নেচাৰক পৰিৱৰ্তন কৰিব পাৰা। যেনেকৈ প্ৰেমৰ সাগৰে নিজৰ প্ৰেমস্বৰূপৰ অনাদি নেচাৰৰ (প্ৰকৃতিৰ) দ্বাৰা তোমালোক সন্তানসকলক আপোন কৰি ল'লে; সেইদৰে তোমালোকো মাষ্টৰ প্ৰেমৰ সাগৰ হৈ বিশ্বৰ আত্মাসকলক সঁচা, নিঃস্বার্থ আত্মিক মৰম দিয়া তেতিয়া তেওঁলোকৰ নেচাৰ পৰিৱৰ্তন হৈ যাব।

স্লোগান: নিজৰ বিশেষত্বক স্মৃতিত ৰাখি সেয়া সেৱাত প্ৰয়োগ কৰা তেতিয়া উৰন্ত কলাত উৰি থাকিবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান হ'বলৈ বিশেষ পুৰুষাৰ্থ

অন্তৰ্মুখী স্থিতিত স্থিত হৈ পুনৰ বাহ্যমুখতালৈ আঁহা, এইটো অভ্যাসৰ বাবে নিজৰ ওপৰত ব্যক্তিগত এটেনশন (মনোযোগ) দিয়াৰ আৱশ্যকতা আছে। যেতিয়া তোমালোক অন্তৰ্মুখী স্থিতিত থাকিবা তেতিয়া বাহ্যমুখতাৰ কথাই ডিস্টাৰ্ব (আমনি) নকৰিব কাৰণ দেহ-অভিমানৰ পৰা আঁতৰি থাকিবা।